

[Undervisnings- og forskningsministeren]

og lign. Det er derfor, jeg siger: Punkt 1: Den slags tilbud har vi mildest talt mange af i forvejen. Punkt 2: Der er ufatteligt mange danskere, som tager imod dem, og specielt danskere, der tilhører den gruppe, der er gået tidligt ud af skolen. Og så er det, jeg for det tredje siger: Hvorfor skal det nu pludselig gøres fire gange så dyrt? For det er jo det, det drejer sig om. Når man flytter uddannelsen fra fritiden til arbejdstiden, bliver det fire gange så dyrt.

Det er det, der er ræsonneret bag min indledende afvisning, og det er det, der er begrundelsen for, at en, der selv betegner sig som folkeoplysningens ven, fnysende kan afvise forslagene.

Men det kan være, der er noget, jeg har misforstået, og i så fald skal vi da have det drøftet igennem. Jeg beder altså om, at især hr. Ole Vig Jensen overvejer, at han her femdobler prisen på en aktivitet, vi har masser af i forvejen, og det er det, der er min indvending. Undskyld, sagde jeg femdobler? Jeg mente firdobler. Man skal ikke overdrive, en firdobling er nok.

Ser man på det socialdemokratiske forslag og den socialdemokratiske debat, kan jeg forstå, at man har haft et vældigt slagsmål internt i den socialdemokratiske gruppe, hvor strammerne har tvunget udgifterne ved det socialdemokratiske forslag ned på 272 mio. kr. – det må være en kommunalpolitisk ordfører, der er kommet på det tal, for det svarer lige præcis til antallet af kommuner i Danmark – mens solderne i den socialdemokratiske gruppe, hvortil bl.a. fru Jytte Andersen hører, ville have haft et milliardbeløb, og de 50 mio. kr. skulle bare være en lille bitte begyndelse til noget, der skulle vokse ud over alle grænser.

Men Socialdemokratiet er heldigvis – for nogles vedkommende – blevet grebet af en ansvarlighedspsykose, der gør, at det nu altså kun skal koste 272 mio. kr., men selv det tal siger jo lidt om, hvad det er, vi taler om, og hvad det er for forventninger, der er skabt.

Derfor beder jeg om forståelse for, at jeg ikke kun har talt om 50 mio. kr., men at jeg har talt om den syndflod af udgifter, som især SF og mange i Socialdemokratiet ser for sig, og i hvert fald de næsten 300 mio. kr., som Socialdemokratiet har besluttet at de vil bruge på feltet.

Hr. Ole Vig Jensen henviste til punkt 6 og punkt 7 i 10-punkts-programmet og spurgte: Hvorfor går regeringen imod nu, når den den-

gang gik ind for det? Svaret er for det første, at på trods af at vi dengang var forligspartnere, har vi ikke på nogen som helst måde været inddraget i forhandlingerne. Det er derfor, vi er nødt til at stille alle de spørgsmål. Vi har ikke haft lejlighed til at stille dem før. Vi blev ikke spurgt før jul, da bevillingen blev sat ind i finansloven. Vi blev ikke spurgt efter jul, da forslaget blev klasket i bordet. Jo, jeg vidste lidt om det, fordi bemærkningerne blev lavetovre i mit udviklingscenter – undskyld, jeg siger »mit«, men det er under Undervisningsministeriet – og så blev jeg klar over, at der nok var et eller andet på vej. Det var metoden, og så må man undskylde, at vi stiller spørgsmålene her ved førstebehandling; vi har ikke fået lejlighed til at stille dem før.

Hvis hr. Ole Vig Jensen var kommet til mig og havde sagt: Du, vi har punkt 6 og 7 i dette program, nu må vi gøre lidt ved det, så ville jeg have sagt: Jamen så må vi jo se på, hvad det er, vi egentlig har aftalt. Og så ville jeg have fundet udvalgsbetænkningen frem. Deri står nemlig følgende – og jeg citerer fra udvalgsbetænkningen afgivet den 28. maj 1984: »I den udstrækning, nye initiativer berører aftaleområder, optager regeringen forhandlinger med arbejdsmarkedets parter. Etableringen af en voksenuddannelsesfond må bero på en nærmere afklaring af såvel fondens formål som finansierings- og støttebetingelserne, ligesom eventuelle bidrag fra arbejdsmarkedets parter må bero på disses accept.« Og så kunne vi have taget en hyggelig snak om, hvordan vi, i forbindelse med at der alligevel var trepartsforhandlinger, eventuelt kunne overveje at tage noget af dette op, sådan som arbejdsministeren har talt om. Så havde vi tilmed fulgt det, vi aftalte. Så vidt jeg kan se, er disse to forslag ikke rigtig i overensstemmelse med det, vi aftalte. Det er derfor, jeg er så ked af, at Det Radikale Venstre i forslagene har lagt sig så vældig fast, har bortforpagtet sin politiske handlefrihed og gjort det alt for let for Socialdemokratiet og SF at holde Det Radikale Venstre fast på nogle ting, som jeg ikke tror Det Radikale Venstre egentlig ville have foreslået, hvis man havde overvejet det grundigt. Men hvordan kan man løbe fra det, når det nu står i forslaget? Det er det, der bekymrer mig. Men hvis hr. Ole Vig Jensen kan glæde mig og arbejdsministeren ved at sige, at det kan vi tale om, kan der da måske vise sig en vej ud.